

saša
nový

SÍLA

LÁSKY

Saša NOVÝ

SÍLA LÁSKY

Poslední kniha z trilogie o Petrovi a jeho cestě životem, kdy na vlastní kůži poznává, že v životě není nic zadarmo. Kniha navazuje na předchozí knihy:

Láska bolí a Najdi sám sebe.

TOUHA

Venku se začalo smrákat. Petr si při vzpomínce na léto smutně povzdechl. Chybělo mu nejen koupání na jeho pláži, ale i sluneční paprsky a jejich síla. Petr pohlédl z okna na zasněženou krajinu a zimomřivě se oklepal. Nebylo to však pouze zimou. Jeho další pohled sklouzl na římsu krbu, kde byly vystavené tři fotografie. Každá z nich patřila človíčku, který pro něho v život něco znamenal.

Pohled na Ondráška, který mu zemřel v náručí v Českém Krumlově, vehnal Petrovi slzy do očí. Lépe na tom nebyl ani, když pohlédl na Dana, který zemřel o rok později na leukémii. Poslední pohled patřil Matějovi. Jeho fotka byla na římsě krbu nejnovější. Seznámili se loni v létě za zvláštních okolností a žili spolu už přes půl roku.

Snažil se, aby ani jednoho z kluků nesrovnával s ostatními. Každý z kluků byl jiný. Přesto to byli muži jeho života. Každý z nich měl své nesmazatelné místo v jeho srdci. Ondra s Danem sice zemřeli, ale nebyl den, aby si na ně nevzpomněl. Matěj žil, ale už víc jak měsíc byl pryč. A Petr si stále víc uvědomoval, jak mu ten vzpurný smíšek chybí. Několikrát denně si volali. Ale žádný hovor nemohl nahradit dotyky a společné usínání pod jednou příkrývkou.

Petr si znovu povzdechl. Bylo mu v jeho domku u jezera smutno. Na okamžik váhal, jestli nemá zatopit v krbu, ale nakonec to neudělal. Byla středa, to se scházel s dědkama v hospodě ve vsi. Matěj tam celé loňské léto pracoval jako číšník. Moc se mu tam líbilo a Lojza, majitel

restaurace, s ním byl spokojený. Bohužel v zimě nebyl moc velký kšeft. Těch několik starousedlíků sotva uživilo Lojzu s jeho manželkou. Proto se dohodli, že Matěj nastoupí ve městě a do hostince ve vsi se vrátí zase na začátku sezóny. Petr ani Matěj z toho nebyli nadšení, ale co se dalo dělat. Matěj začal pracovat ve vedlejším okresním městě v jedné kavárně. Bylo to však skoro šedesát kilometrů od jejich domova a denně dojíždět se nedalo. Spojení nebylo zrovna ideální, a navíc by Matěj trávil skoro dvě hodiny pouze na cestě. Petr mu nabízel auto, které zdědil po Danovi, ale to Matěj odmítl. Projezdil by skoro víc, než by vydělal. Proto se nakonec dohodli, že Matěj bude přespávat u Renaty, která pracovala v té samé kavárně a Matějovi místo sama dohodila. Měla ve městě svůj byt po babičce. Ti dva si spolu dobře rozuměli už od doby, co spolu pracovali v hostinci ve vsi. Matěj jezdil domů vždy, když měl krátkou směnu. Střídali se s Renatou na dlouhý a krátký týden. Přesto tu odluku oba těžce nesli. Oběma se stýskalo po tom druhém.

Pohled na hodiny vrátil Petra do reality. Byly sice čtyři hodiny odpoledne, ale venku se už stmívalo. Po krátkém váhání se nakonec Petr oblékl, nastavil termostat u kotle na třiadvacet stupňů a vyšel z domu. Sněhu bylo zhruba deset čísel. Navíc byl silný mráz. Petr se před odchodem podíval na teploměr a zjistil, že je pár stupňů pod nulou. Rychle si nasadil kulich na svoji vyholenou hlavu, šálu omotal několikrát kolem krku, a rychle si nasadil kožené rukavice, které dostal na Vánoce od Matěje. Vlastně od Ježíška. Tenkrát se tomu Petr smál, protože pořádnou zimu už nezažil několik let. Dnes byl za něj rád. Navíc mu připomněly jeho Matěje, po kterém se mu strašně

stýskalo. Viděli se naposledy v neděli, když ho odvážel do města, kde Matěj pracoval. Matěj zval Petra nahoru do bytu, ale ten to odmítl. Věděl, že by se nedokázal od Matěje odtrhnout a skončili by spolu v posteli. Ne že by mu to vadilo, ale bylo mu to hloupé u Renaty v bytě. Matěj tam sice měl vlastní pokoj, ale Petr se tam vždy cítil trochu nejistě. Přitom s Renatou spolu vycházeli výborně. On sám jí dohodil práci u Lojzy v hostinci a stali se z nich přátelé. Přesto se nejraději miloval s Matějčkem u nich doma. Tam mohli vyvádět, co chtěli, a žít po svém. Nyní, když se Petr brodil sněhem po lesní pěšině do vsi, litoval, že nakonec nešel s Matějem k Renatě domů. Strašně po něm toužil. Už jen pouhá vzpomínka dokázala Petra vzrušit.

„Nazdar, inšpekore!” vyřvával dědek Horáček, když Petr vstoupil do lokálu.

Petr ze sebe oklepal sních, který začal znovu padat a s úsměvem pokynul osazenstvu u stolu štamgastů. Kromě dědka Horáčka, hajného a učitelského, seděl u stolu i majitel Lojza. Petr se rozhlédl po lokále. Kromě dvou cizích lidí byl hostinec prázdný. To byl důvod, proč si nemohl Lojza dovolit držet tady Renatu a Matěje. Teď v zimě sem moc lidí nechodilo. Ještě přes týden vydělával Lojza na obědech. Lidi z lesa a místní fabričky na suvenýry sem chodili na obědy. To drželo Lojza nad vodou. Jinak by musel zavřít. „Já vás zdravím, pánové,” usmál se Petr a posadil se na své místo.

„Ještě jsi nezmrznul na té tvojí chaloupce?” usmál se Lojza, když před Petra stavěl pivo.

„Je ještě cucák, toho hřeje mládí,” uchechtl se dědek Horáček a spiklenecky na Petra mrknul.

Ten si z toho nic nedělal. Tenhle způsob komunikace byl u nich běžný. Jeden do druhého rýpali, ale všichni věděli, že to není myšleno ve zlém. Navíc těmhle starousedlíkům byl Petr za mnohé vděčný. Nejen, že ho přijali mezi sebe, když se k jezeru přistěhoval, ale hlavně díky tomu, jak loni v létě pomohli Petrovi a Matějovi s jedním mafiánkem, který chtěl ublížit Matějovi. Tenkrát se všichni semkli a pomohli, aby se ten šmejda vrátil do basy, kam patřil.

„My sportovci vydržíme vše,“ usmál se Petr a pozdvihl svůj půllitr. Všichni u stolu se k němu přidali.

„Co dělá Matěj?“ zeptal se učitelský.

„Má se dobře. Všechny vás pozdravuje“ ušklíbl se Petr a rychle se znovu napil piva.

Dědkovi Horáčkovi neušel stín smutku, který se Petrovi přehnal přes obličej. Jediný Horáček věděl o tom, že Petr s Matějem nejsou jen přátelé. A jen Petr s Matějem věděli, že Horáček je skrytý gay. Jednou se Petrovi přiznal. Bylo to jejich střezené tajemství. Dědek Horáček, bývalý dlouholetý starosta a vysoký stranický funkcionář za dob komunistů, si nemohl dovolit takový skandál, proto to tajil a už čtyřicet let byl ženatý se svou manželkou. Petr mu rozuměl. V době, kdy sloužil u policie a dělal šéfa oddělení, musel svou orientaci také skrývat. Měl však štěstí, že přišla sametová revoluce a mnoho věcí se změnilo. Díky tomu se Petr přiznal ke své orientaci a konečně mohl žít po svém. Nyní mu to už bylo jedno. Už rok byl v plném invalidním důchodu. A lidi, které měl rád, mu zůstali věrní i po jeho přiznání. A těch několik falešných pokrytců neřešil.

Petr zrovna dopíjel druhé pivo, když se otevřely dveře a do hostince vstoupila skupinka sněhuláků. Tedy turistů, které zastihla chumelenice. Byli to tři muži a dvě ženy. Zhruba Petrova věku. U stolů štamgastů byla zábava v plném proudu, přesto příchod nově příchozích všechny zaujal. Byla středa tak nikdo nečekal, že by se tu mohl objevit někdo cizí. Určitě ne v tak hojném počtu. Lojzovi zajiskřili oči a už se k nim hnal. Díky tomu si mohl Petr přecíst smsku od Matěje, který mu psal. Matěj měl sice dnes a zítra volno, ale zbytek týdne pracoval, proto nemělo smysl, aby jezdil domů. Petra to mrzelo, ale chápal to. Rychle mu odpověděl.

„Máš ještě dost dřeva?“ zeptal se hajný.

„Tuhle zimu určitě. Navíc v noci jedu na kombinovaný kotel, takže v pohodě. Když není doma Matěj, v krbu moc netopím,” přiznal po pravdě Petr. Bylo mu jasné, že kdyby topil v krbu, ušetřil by. Také však věděl, že když tam zatopí, sedí u něho se skleničkou v ruce a utápí se ve vzpomínkách a alkoholu. Jednou ho tak nachytal Matěj a pořádně mu vycupoval kožich. Petr nečekal, že se objeví, opil se a podlehl své nostalgické náladě, když seděl u hořícího krbu a pil. Ten večer se pohádali.

„Dáme karty, ne?“ ozval se učitelský, a aniž by čekal na odpověď, už je měl v ruce a míchal.

Petr se hry neúčastnil, jako vždy. Do dnešního dne nepochopil pravidla mariáše, přesto je se zaujetím sledoval a bavil se, jak se všichni buď radovali, nebo rozčilovali. Petr toho využil a šel si zakouřit ven před hostinec. Nostalgicky vzpomínal, jaké to bylo, když se ještě

mohlo kouřit uvnitř. Na druhou stranu si musel přiznat, že toho tolik nevykouřil, a navíc mu nesmrdělo oblečení, když se vrátil domů.

„Neruším?” ozvalo se vedle Petra, který byl na vlně svých myšlenek. Skoro se Lojzy lekl.

„Proč bys rušil?” zeptal se překvapeně Petr, když se vzpamatoval z leknutí.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli se Matěj vrátí?” zeptal se Lojza, když si také zapálil a zachumlal se do péřové bundy. Venku ještě víc přituhlo.

„Určitě,” přikývl Petr, když si nasadil kulicha na hlavu. Venku byla opravdu zima. „Těší se, až se bude moct vrátit.”

„A Renata?” zeptal se nesměle Lojza.

Petr věděl, že Renata se už vrátit nechce. V kavárně se jí líbilo. Navíc byla doma. Petr to Lojzovi řekl narovinu.

„Já to chápu,” povzdechl si Lojza, „bohužel to jinak nejde,” dodal omluvně, típl nedopalek cigarety a zmizel v hostinci.

Petr v klidu dokouřil svoji cigaretu, odskočil si na záchod a vrátil se zpět do lokálu. Chlapi byli natolik zabraní do hry, že si snad ani nevšimli jeho nepřítomnosti. Dopil pivo a Lojza mu během chvíle přinesl další. Petr si vzpomněl, jak to bylo krásné, když tu po place běhal Matěj. Stále s úsměvem na rtech a neustále sršel humorem. Lidé ho měli rádi, a i kvůli němu se sem vraceli. Navíc, kdykoliv tady seděl Petr, Matěj si neodpustil alespoň letmý dotyk. Tohle vše Petrovi chybělo.

Bylo několik minut po osmé večer, když si Petr objednal poslední pivo. Chutnalo mu, ale také věděl, že ho čeká půlhodinová cesta domů. V létě to byla paráda, ale nyní v zimě, kdy bylo vše zapadané

sněhem, to bylo horší. Nebyl sice opilý, ale těch pět piv už cítil. Navíc věděl, že doma si ještě nějaké dá.

„Do prdele!” ulevil si Petr nadávkou, když zakopl o kořen stromu. Byl zhruba na půli cestě domů. V tu chvíli mu začal zvonit mobil.

„Ahoj lásco,” ozval se Matěj, když Petr hovor přijal.

„Ahoj miláčku,” zaradoval se Petr.

„Ty nejsi doma?” podivil se Matěj.

„Je středa.”

„Aha, já zapomněl.”

Petr si nebyl jistý, ale měl pocit, že slyší v Matějově hlase náznak zklamání. „Stalo se něco?”

„Ne, jen se mi stýská. Je mi tady smutno,” odpověděl Matěj skoro plačtivě.

„Ani nevíš, jak moc mi chybíš,” povzdechl si Petr a zapálil si cigaretu. Sníh se sypal z nebes, jako by někdo roztrhnul peřinu. Navíc byla pořádná zima.

Kdyby bylo léto, posadil by se Petr do mechu a užíval si rozhovor se svou láskou. Ale takhle mu byla hned po několika minutách šílená zima, proto stále šel a funěl do telefonu. Přesto si neodpustil, aby Matějovi vyličil, jak moc mu chybí. Skoro mu bylo do pláče, když to Matějovi říkal. „Jinak se na tebe dnes ptal Lojza,” vzpomněl si Petr, když popadl dech. V té době došel na pláž, kde se s Matějem poznali. Tedy spíš, kde ho našel opilého a pořádně zmláceného.

„Počítá se mnou?” zeptal se nejistě Matěj.

„Už se na tebe těší.”

„To je dobře. I já se moc těším. Chybí mi ty debilní řeči dědků. Hlavně se mi stýská po tobě.”

„Už abys tady byl,” povzdechl si Petr.

Petrovi byla sice zima, přesto přešlapoval venku na břehu zamrzlého jezera a užíval si každický okamžik s Matějem. Za tu dobu, co spolu mluvili vykouřil další tři cigarety. Domluvili se, že Petr pro Matěje přijede v neděli, až Matěj zavře kavárnu. Bude to sice v noci, ale touha se vidět byla silnější než cestování autem v tak pozdní hodinu.

SMUTNÁ ZPRÁVA

Petr vešel do domu a rychle ze sebe shodil oblečení. Byl zvyklý chodit doma nahý. Dělali to tak i s Matějem. Dnes si však Petr oblékl triko a rychle rozdělal oheň v krbu. V domě bylo sice teplo, kombinovaný kotel, který byl na elektřinu i na dřevo, jel zatím na proud. Petrovi však chyběla ta atmosféra praskajícího dřeva v krbu. Ve chvíli, kdy zatopil v krbu, vypnul kotel, udělal si kávu, otevřel si pivo a posadil se na sedačku, kterou v létě dostal od svých nejbližších k narozeninám. Byla postavená tak, aby směřovala ke krbu. Petr pustil v přehrávači cedéčko s nejoblíbenějšími skladbami a opřel si hlavu o polštář. Kdyby tu s ním byl Matěj, cítil by se nejšťastnější člověk na světě. Takhle jen myslel na toho, kdo mu dělal život šťastným.

Trvalo dlouho, než si Petr uvědomil, že mu zvoní mobil. Pohled na displej prozradil, že volá Petruše. Byla to manželka jeho bývalého kolegy a současně nejlepšího kamaráda. „Ahoj rodinko, jak žijete?“ ozval se Petr vesele do telefonu. Během chvilky mu však úsměv zamrzl na rtech. V první chvíli ani nechtěl věřit tomu, co mu Petruše říkala. Vůbec to nechápal. „A jak to s ním vypadá?“ zeptal se Petr nervózně a zapálil si cigaretu.

Petra mu plačtivě vysvětlila, že vůbec neví, co se s Fandou děje. Odvezli ho přímo z práce, kde zkolaboval. Když se to Petra dozvěděla, okamžitě vyrazila do nemocnice. Ale tam jí nic pořádně neřekli. Jen to, že její manžel je v bezvědomí a čekají na výsledky vyšetření. Podle

primáře, se kterým Fandovo manželka mluvila, to vypadalo, že mu začínají selhávat orgány.

Petr si protřel obličej. Vůbec nevěděl, co má říct. Chápal, jak se musí Petruše cítit. On sám to zažil dvakrát, když čekal na zprávu o Ondrovi, a o rok později o Danovi. Měl na jazyku spoustu slov, ale ani jedno mu nepřipadalo natolik dobré, aby Petru nějak potěšil. Kdyby nepil alkohol, okamžitě by sedl do auta a vyrazil do města. Petra ho však sama vyzvala, aby to nedělal. Fandovi by tím nepomohl, a navíc jízda v počasí, které venku panovalo, byla nebezpečná. Nakonec se dohodli, že mu Petra zavolá okamžitě, jak se něco dozví a Petr za ní zítra přijede domů. Nebo do nemocnice, podle toho, kde bude. Když domluvili, zašel Petr do lednice, kde se napil přímo z láhve jeho oblíbeného mangového rumu. Ten měli s Petruší oba rádi a zůstal tady od poslední návštěvy, kdy tu strávil Fanda se svou manželkou celý víkend. Byl to první a druhý vánoční svátek. Tenkrát se Fanda s Matějem pořádně opili. A druhý den potom oba skučeli a slibovali, že už se alkoholu ani nedotknou.

Petr se posadil na sedačku a mlčky zíral do plamenů, které olizovaly polena v krbu. Dlouho váhal, jestli má napsat Matějovi, co se stalo. Věděl, že Matěj s Fandou si po počátečních vzájemných nesympatiích začali velmi dobře rozumět a stali se z nich přátelé. Nakonec Matějovi zavolal. Měl právo vědět, co se děje s jejich společným přítelem.

Matěj Petra překvapil. Už to věděl. Petra mu sama volala. Po hlase poznal, že Matěje zasáhlo, co se stalo. Neměl daleko k pláči. Proto se domluvili, že zítra Petr zajede pro Matěje, který měl ještě zítra volno

a společně zajedou do nemocnice. Povídali si spolu ještě skoro hodinu. Oba je ta smutná zpráva zasáhla. Petr pocítil touhu obejmout svého Matěje, přitulit se k němu a společně tak usínat. Fandu měl skutečně rád. Byl to jeho nejlepší přítel, zároveň mu vracel vzpomínky na doby, kdy sloužil u policie a dělal šéfa oddělení. Navíc mu Fanda stál po boku, když se Petrův bývalý přítel snažil ublížit Ondrovi. Stál mu po boku, když Ondra umíral. Díky Fandovi poznal Dana, který také sloužil u policie. Fanda byl také u toho, když jeden šmejď vyhrožoval Matějovi a zajistil, aby se ten šmejď vrátil tam, kam patřil. Prostě Fanda provázel Petra v dobrém i zlém už mnoho let.

Petr si otevřel další pivo, pustil další hudbu a usadil se ke krbu. Zpráva o Fandovi ho dost vykelela. Ze své zkušenosti si uměl představit, co musí prožívat Petruše. Petr si uvědomil, že posledních několik let ho provází smrt lidí, na kterých mu záleží. Nebýt toho, že jeho smyslem života byl nyní Matěj, přišlo by mu, že je na světě zbytečný. Okamžitě však zahnal sebelítostné myšlenky a věřil, že se z toho Fanda dostane. Byl mladší než Petr a byl to pořádný kus chlapa. Toho člověk jen tak nepřehlédnul. To také možná byla příčina Fandova současného stavu. Fanda nebyl jen silnější, on byl kus chlapa a hodně obézní.

Nakonec usnul na sedačce u krbu. Vzbudil se ještě v době, kdy venku vládla tma. Pohled na hodiny ukázal, že je pár minut po šesté. Petr si běžel odskočit, protože měl plný močový měchýř. Stihl to na poslední chvíli. Na okamžik uvažoval nad tím, že se ještě půjde natáhnout do ložnice. Ale nakonec si to rozmyslel. Slíbil Matějovi, že pro něj kolem desáté přijede a pojedou spolu za Fandou. Petr byl

zvědavý, co s ním je. Zároveň se těšil na svou lásku. Věděl, že Renata musí být v práci už na devátou, proto se rozhodl, že Matěje překvapí.

Šel zapnout kávovar a než se nahlál, došel do koupelny, kde se oholil a udělal ze sebe člověka. Při pohledu do zrcadla si uvědomil, že s přibývajícimi roky je to stále těžší. Blížící se dvaapadesátý rok už prostě nezmění. Občas si říkal, co na něm Matěj vidí? Byl mezi nimi patnáctiletý let rozdíl. Přesto mu to Matěj nedal nikdy najevo. Sám se přiznal, že se mu líbí starší muži. Navíc podle vlastních slov, měl Matěj pocit bezpečí, když žil s Petrem. Petr znal Matějovi minulost a chápal to.

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Bylo přesně půl deváté, když Petr zazvonil u dveří. Měl štěstí, když přicházel k domu, kde bydlela Renata s Matějem, zrovna z domu vycházela nějaká žena, takže se Petr dostal až k bytu. Těšil se jako malý kluk, jak Matěje překvapí. Nemusel čekat dlouho, protože dveře se skoro okamžitě otevřely a z nich na Petra vybafl Matěj, který tam stál pouze v boxerkách. Místo plánovaného překvapení sebou Petr polekaně trhnul.

„To jsem tě převezl,” začal se smát Matěj, vtáhl Petra do bytu a aniž by mu dal šanci cokoli říct, pověsil se mu kolem krku a začal ho vášnivě líbat.

„Jak jsi věděl, že jsem to já?” zeptal se Petr překvapeně, když se vyprostil z Matějova objetí a konečně mohl popadnout dech.

„Viděl jsem tě z okna?”

„Z tebe se stává důchodce, který nemůže spát a šmíruje lidi z okna?” zeptal se vesele Petr, když se zul a následoval Matěje do kuchyně. Byli v bytě sami, Renata šla už do práce.

„Nespím už od půl šesté. Moc jsem se na tebe těšil,” zašeptal Matěj, stáhl si boxerky, které už stejně prozrazovali, jak moc je Matěj vzrušený a posadil se Petrovi do klína.

Ten se nenechal dlouho přemlouvat a během chvilky byl také nahý a pomilovali se spolu přímo v kuchyni na rohové sedačce. Když uspokojili jeden druhého, vydali se společně do koupelny, kde si dopřáli společnou sprchu.

Matěj byl osprchovaný první a vyšel z koupelny. Petr se ještě zdržel na záchodě. Když se vrátil do kuchyně, už stály na stole dvě kávy a Matěj seděl u okna a kouřil. Petr se k němu přidal. Chytil Matěje za ruku, kterou měl položenou na stole a pohlédl mu do očí. Byl šťastný, že se opět vidí. Petr si znovu uvědomil, jak moc toho kluka naproti sobě miluje.

„Víš něco nového?“ zeptal se smutně Matěj. Jeho slova je vrátila do tvrdé reality.

„Nového nic není,” povzdechl si Petr, „Fanda je stále v kómatu. Ani Petru k němu nechtějí pustit. Dnes se prý budou doktoři rozhodovat, co dál. Snad plánují převézt Fandu do Prahy.”

„Takže je asi zbytečné, abychom za ním jezdili do nemocnice?”

„Nemá to cenu. Když tam nepustí ani jeho manželku, s námi by se vůbec nebavili,” povzdechl si smutně Petr.

„Tak pojedeme za Petruší?” zeptal se Matěj a něžně pohladil Petra po hřbetě ruky.

„Petra mě prosila, abychom dnes nejezdili. Odjela za klukama.”

Oba věděli, že Fanda s Petrou mají dva syny. Oba žili daleko od domova. Jeden z nich, ten mladší, byl vojákem z povolání. Druhý žil se svou manželkou někde na Moravě. Petruše jela za tím mladším, který nemohl kvůli práci přijet domů. Petr věděl, že ten mladší je Fandův mazánek. Proto se za ním Petruše rozjela do Prahy, kde sloužil. Tohle všechno se Petr dozvěděl po cestě za Matějem. Přesto cestu za Matějem nezrušil. Mohli tak spolu strávit společně den. Bylo smutné, že jen díky té tragédii, která se stala a oba je zasáhla. I přes

smutek, který oba prožívali, se nakonec znovu pomilovali. Tentokrát se však přesunuli do Matějova pokoje.

Hodinu po poledni se otevřely dveře do kavárny a vešel tam Petr s Matějem v závěsu. I přes to, že tam bylo celkem plno, ozvalo se veselé zavýsknutí a Renata, když k nim doběhla, skočila radostně Petrovi kolem krku a pevně ho objala. „Moc ráda tě vidím,” přivítala ho.

„A já jsem vosk?” hrál uraženého Matěj.

„Neboj i tebe ráda vidím,” přistoupila Renata na jeho hru, a i jemu mlaskla polibek na tvář. Zřejmě ji vůbec nevadilo, že se většina hostů v kavárně překvapeně ohlíží po jejich podivné trojce.

Matěj odvedl Petra ke stolku v rohu, hned vedle baru, a sám udělal všem velké voňavé presso. Renata zatím s omluvným výrazem na rtech obsloužila hosty v kavárně. Petr zatím spokojeně pozoroval, jak si Matěj s Renatou rozumí. Kdyby nevěděl, že Matěj je pouze na kluky, snad by i žárlil. S radostí musel uznat, že těm dvěma to klapalo už v létě v hostinci U Lojzy. Hlavně kvůli těm dvěma se Lojzovi zvýšila návštěvnost. A ve stejném duchu jim to klapalo i tady ve městě. Na okamžik Petra přepadla obava, aby tady nakonec Matěj nechtěl zůstat. Nejen, že slíbil Lojzovi, že se Matěj vrátí, zároveň ho děsil vztah na dálku. Vryl si do paměti, že si o tom musí s Matějem promluvit až budou sami.

V kavárně strávili s Renatou skoro dvě hodiny. Třetí kávu už Petr odmítl. Na jeho vkus jich měl dnes už víc než dost. Také chtěl využít toho, že jel do města a chtěl nakoupit. Matěj měl směny do neděle a to se domů vracel vždy hladový. Petr se divil, kam to do sebe ten

huběňour vůbec dává? Petr, kdyby snědl jen polovinu toho, co Matěj, neprošel by už dveřmi. Loučení bylo stejně vřelé, jako přivítání. Renata se snažila Petra přemluvit, aby ještě zůstali, ale ten to odmítl. Chtěl nejen nakoupit, ale také si ještě užít Matěje. Bohužel díky tomu, že ti dva pracovali na protisměny, neměli čas se vidět všichni tři dohromady, jak na to byli zvyklí loni, když se navzájem poznali. Petr si nostalgicky povzdechl, když si vzpomněl na loňské léto, kdy poznal jak Matěj, tak i Renatu. Ti dva se z počátku vůbec nemuseli. Naopak. Nakonec se z nich stali nerozluční přátelé. A to vše díky Petrovi.

„Pojedeme ještě ke mně?“ zeptal se Matěj, když sedli do auta a provokativně pohládl Petra v rozkroku.

„To určitě a ty mi uděláš z prdelky trhací kalendář,“ ohradil se s hraným zděšením Petr. Přesto i on cítil tlak ve slabínách. Také toužil po dalším milování se svou láskou. Věděl, že do neděle bude zase jen vzpomínat na Matějovo nádherné tělo.

Za vzájemného škádlení dojeli do největšího nákupního centra v kraji. Petr se sem často nedostal, proto mu dělalo problém se zorientovat mezi regály. Matěj ho však vedl neomylně. Za těch půl roku, co žil ve městě, sem zašel mnohokrát. Petr vybíral hlavně trvanlivé zboží a věci, které nemohl nakoupit ve vsi. Byl tak naučený od doby, co koupil chalupu na břehu jezera, která se mu stala domovem.

„Nazdar!“ ozvalo se Petrovi za zády a vzápětí ucítil pořádné plácnutí přes záda. Prvotní překvapení okamžitě vystřídal vztek. Nechápal, kdo si to dovoluje takhle na něj hulákat a plácet ho po

zádech. S našťvaným výrazem ve tváři a nelichotivým ohrazením se prudce otočil, aby dotyčnému řekl něco od plic.

Dřív, než to stihl, zarazil se a překvapeně zíral na muže, který stál za ním a radostně se na něj usmíval. Nějakou chvíli trvalo, než mu došlo, kdo ho tak žoviálně zdraví. V první chvíli ani nechtěl věřit, že vidí toho, o kom už neslyšel pěknou řádku let. „Nazdar Patriku!” přijal Petr nabízenou ruku, když se ujistil, že před ním opravdu stojí ten, koho neviděl už mnoho let.

„Už jsem si myslel, že děláš schválně, že mě nevidíš,” usmál se Patrik a pevně Petra objal.

Ten nemohl přehlédnout Matějův překvapený výraz. Dokonce zahlédl v jeho pohledu i záblesk žárlivosti. „To bych si nedovolil. Jen mě nenapadlo, že tě potkám po tolika letech a zrovna tady,” bránil se Petr, který byl rád, že po tak dlouhé době vidí svého nejlepšího kamaráda z dětství. Do vojny byli jako bratři. Pořád spolu. A co toho spolu navyváděli. Bohužel už to bylo víc jak třicet let. Přesto na ty doby vzpomínal Petr moc rád.

„Tohle je můj přítel, Matěj,” představil Petr Patrikovi svou lásku. Věděl, že Patrik ví, jak to sním je věděl. Jednou, asi před dvěma lety, si volali a nějak se to k Patrikovi dostalo. Petrovi to bylo jedno. On se za svou lásku k Matějovi nestyděl. Pokud by to někomu vadilo, Petr by ho poslal do háje. Matěj pro něj znamenal všechno.

Patrik podal Matějovi ruku, přitom si ho pátravě prohlédl, ale hned se opět věnoval Petrovi. Všichni tři poodstoupili bokem, aby nepřekáželi u pultu s masem a na chvíli se zapovídali. Tedy Petr s Patrikem. Matěj jen mlčky poslouchal a Petrovi neušlo, jak si

nenápadně Patrika prohlíží. Petr Patrika viděl rád, určitě si měli spolu o čem povídat. Ale nechtěl, aby se Matěj cítil trapně, proto se ujistil, že oba mají na sebe aktuální telefonní čísla a slíbili si s Patrikem, že si brzy zavolají.

„Hezký chlap,“ zabručel Matěj zaraženě, když osaměli.

Petrovi neušlo, jak se Matěj za jeho kamarádem z dětství ohlíží. Musel uznat, že Matěj má pravdu. I když byli už o mnoho starší, než v době, kdy byli nejlepší přátelé, musel Petr uznat, že Patrik se vůbec nezměnil. Stálý štíhlý, tmavě kudrnaté vlasy a ostře řezané rysy ve tváři. Už v době, když byli kluci, byl Petr do Patrika zamilovaný. Tenkrát však byli pubertáci a kluci před vojnou. A Petr se tehdy hledal. Patrik ho přitahoval, ale považoval to za přátelství. V té době se ještě o nějaké lásce mezi muži moc nemluvalo. Tehdy trávili Petr s Patrikem veškerý volný čas spolu. Chodili spolu na základce do stejné třídy a bydleli pár metrů od sebe. Navíc spolu jezdili skoro každý víkend na vandry do přírody, nebo je trávili na chalupě Patrikových rodičů, kteří tam moc často nejezdili.

„Snad nežárlíš?“ zeptal se Petr a nenápadně pohladil Matěje po ruce.

„Proč bych měl?“ ohradil se Matěj.

Petr však poznal, že se nemýlí. Znal Matěje už nějakou dobu a věděl, kdy jeho lásku něco sžírá. Nejraději by Matěje objal a políbil, ale kolem byla spousta lidí. Proto si to nechal, až budou spolu sami. Přesto si neodpustil a něžně plácl Matěje po zadku.

Toho dne se Petr dostal domů až pozdě večer. Jeli ještě společně k Matějovi domů, kde se pomilovali. Byl leden a venku se brzy

stnívalo. Navíc začalo zase chumelit. Nechtělo se mu od Matěje, ale věděl, že musí. Loučili se spolu jako by se neměli vidět alespoň půl roku. Matěj snad stokrát upozorňoval Petra, ať jede opatrně a ať se hlavně ozve hned, jak dorazí domů. Když si na to Petr vzpomněl, zahřálo ho to u srdíčka. Z každého slova i doteku cítil, že ho Matěj miluje.

Ve chvíli, kdy zajel s autem do garáže, chtěl vynosit nákup. Ale v tu chvíli Petrovi zazvonil mobil. Byl to Matěj, který se ustrašeně ptal, jestli už je doma. Petra jeho starostlivost potěšila. „Ty máš snad radar,” usmál se a hned vysvětloval, že právě dorazil domů. Sám chtěl Matějovi zavolat až bude doma.

I přesto, že se rozloučili před necelou hodinou, trval jejich hovor skoro půl hodiny. Nakonec musel hovor ukončit sám Petr, protože měl pocit, že mu praskne močák. Bylo to tak akutní, že se vyčůral venku a potom konečně vynosil a uklidil nákup. V hlavě se mu honila spousta myšlenek. Od Petruše se dozvěděl, že Fandu převezli do nemocnice v Praze. Navíc musel neustále myslet na Matěje, po kterém se mu už teď hrozně stýskalo. Věděl však, že musí vydržet do neděle. Byli domluveni, že pro něj Petr zajede. Sice se domů vrátí až v noci, ale oběma to bylo jedno. Hlavně, že budou spolu. Petr se jen modlil, aby se umoudřilo počasí. Neraď jezdil ve vánici a na namrzlých silnicích.

Když se Petr usadil konečně s pívem v ruce na sedačku a zaposlouchal se do hudby, vzpomněl si na Patrika. Musel si přiznat, že ho to setkání potěšilo. A ještě víc, když si vzpomněl, jakou měl Patrik ze setkání radost. Je pravda, že léta, kdy byli nerozlučnou dvojkou

byla už dávno pryč a neviděli se celou věčnost. Ale dnešní setkání vyvolalo v Petrovi spoustu krásných vzpomínek.

Po vojně se jejich cesty rozešli a ztratili spolu kontakt. Navíc Petr žil mimo město i kraj a každý z nich měl svůj život. Přesto to jejich setkání jako by je oba vrátilo zpátky do těch mladých let, kdy spolu prožívali krásné chvíle přátelství. Petr si vzpomněl, že mu někdo říkal o tom, že je Patrik ženatý. Nemluvili spolu dlouho, navíc se nedalo přehlédnout, jak je Matěj nervózní. Ale nyní si Petr uvědomil, že Patrik neměl snubní prsten a vůbec nemluvil o své ženě. Za tu krátkou dobu si jen stačili říct, že Patrik stále žije v jejich rodném městě, stále rád lítá po lese a toulá se podél vody. Také mu řekl, že oba jeho rodiče již zemřeli. Petr si pamatoval, že Patrikova maminka byla dlouho nemocná. Jako kluci spolu trávili hodně času, takže se dobře znali navzájem i s rodiči. Ve chvíli, kdy se Petr nechal unášet vzpomínkami na mládí a společné zážitky s Patrikem, zazvonil mu telefon. Ani se nedíval na displej. Očekával, že mu opět volá Matěj. „Ahoj lásco.“

„Ahoj Petře,” ozval se ze sluchátka Patrik.

To Petra na okamžik překvapilo. Hned se začal omlouvat a vysvětlovat kamarádovi, že si myslel, že volá někdo jiný.

„V pohodě, o nic nejde,” zasmál se Patrik do telefonu, „neruším?”

Petr ho ujistil, že určitě ne. Naopak. Byl rád, že Patrika slyší. Měl trochu obavy, že i když si slibovali, že si spolu zavolají, myslel to Patrik spíš jako slušnost. Petr si pamatoval, že když se před lety vrátil do rodného města, volal Patrikovi a projevil zájem se sejít. Ale zůstalo tehdy u slibů. Z toho Petr pochopil, že Patrik už nestojí o to navázat na minulost a jejich přátelství. Proto ho dnes překvapil Patrikův náhlý

zájem o staré časy. Povíдали si dlouho. Vzpomínali na staré časy, co vše spolu prožili. Prozradili si navzájem o sobě některé věci. Jen ve chvíli, kdy se Petr zajímal o to, zda je Patrik ženatý, měl pocit, že se Patrik na tohle téma moc bavit nechce. Jen mu suše odsekl, že žije sám. Z toho Petr pochopil, že je to téma, o kterém nechce Patrik mluvit a respektoval to. Petr prozradil, kde nyní žije, stručně vyličil Patrikovi, jak se sem dostal, a co tomu předcházelo. Potěšilo ho, že Patrik projevil ještě větší zájem o setkání. Hlavně ve chvíli, kdy mu Petr prozradil, že bydlí v domě na břehu největšího jezera v kraji, které bylo známé jako oblíbená turistická destinace. Když ještě Petr vysvětlil kamarádovi, že měl štěstí a povedlo se mu koupit dům na té straně jezera, kde nikdo jiný nebydlí a je obklopen lesy, Patrik doslova jásal nadšením. Petra to nepřekvapilo. Už od mládí měli oba velkou vášeň toulat se po lesích a v přírodě. Lesy, hrady a hlavně zříceniny, byla jejich vášeň. Petr už by ani nespočítal kolik víkendů spolu trávili někde u vody nebo v lese u ohně a spali pod širákem. Tenkrát bylo trampování velkou zálibou. Oni dva však nikdy nebyli členy žádné party. Jim vyhovovalo, když mohli být spolu sami. Dalo by se říct, že to byli samotáři, kterým vyhovovalo jejich přátelství.

Petr si také vzpomněl, jak byl do Patrika zamilovaný. Tenkrát to však bral jako projev přátelství. Oba byli pubertáci a o lásce mezi muži se vlastně vůbec nemluvalo. Z dnešního pohledu však Petr věděl, že už tenkrát cítil k Patrikovi víc, než jen kamarádství. Patrik byl krásný kluk. A Petr si uvědomil, že je i nyní, i když jsou už o mnoho starší. Patrik jako by nestárnul. Dokonce mu zůstal i ten šibalský pohled a úsměv.

Rozloučili se dlouho po půlnoci. Oba měli pocit, že si toho mají spoustu, co říct. Navíc měl Petr pocit, že spoustu věcí si ani neřekli, i když to mezi nimi viselo ve vzduchu. Slíbili si, že se určitě brzy setkají. Petr z toho měl radost. Dnešní noc si šel Petr lehnout do ložnice. Usínal na boku a pevně objímal Matějův polštář ze kterého cítil jeho vůni.

PATRIK

„Slyším?“ zabručel Petr rozespale do telefonu, který ho nepříjemně vzbudil z nádherného snu o Matějovi.

„Vidím, že ses vůbec nezměnil.“

Petrovi trvalo nějakou dobu, než mu došlo, s kým mluví. Rozespale pohlédl na budík na stolku, aby zjistil, že už je několik minut po deváté. Od té doby, co byl v plném invalidním důchodu kvůli nepovedené operaci páteře, neměl důvod vstávat v nějaký konkrétní čas. Ale naučil se vstávat brzy. Hlavně, co žil s Matějem. „Děje se něco, Patriku?“ zabručel rozespale Petr.

Původně si myslel, že volá Matěj. Napadla ho i Petra. Ale ani v nejmenším by netipoval Patrika. Na to, že se spolu tolik let neviděli, projevoval najednou nějaký velký zájem o jeho osobu.

„Nic se neděje, jen mě něco napadlo.“

„Co to je tak světoborného, že mě nenecháš ani spát,“ zamumlal Petr, vstal a šoural se na záchod.

„Jestli vadí, že volám, tak se omlouvám.“

„Ne, v pohodě,“ ujišťoval ho Petr, který se konečně probral. „Jen mě to překvapilo,“ přiznal se Petr, a když spláchl, posadil na stoličku vedle umyvadla. Čekal, co z Patrika vyleze.

„Napadlo mě, že bychom se mohli vidět,“ ozval se po krátkém zaváhání Patrik.

„Určitě tě rád uvidím. Už jsem ti to říkal včera. Jak víš, jsem v invalidáku, tudíž mám celkem dost času,” řekl Petr, přepnul si hovor na hlasitý odposlech a pustil si vodu, aby se opláchl.

„Já nemám nyní žádný kšeft, tak mě napadlo, že bych dneska přijel. Tedy pokud to nevadí?” dodal okamžitě Patrik.

„Mě určitě ne,” ujistil ho překvapený Petr. Tohle nečekal, ale potěšil ho Patrikův zájem. „Já mám do nedělního večera spoustu času.”

„Tak fajn,” zaradoval se do telefonu Patrik. „Bohužel mám rozbité auto, takže bys musel pro mě někam dojet.”

„To není problém,” připustil Petr, i když pohled z okna koupelny jasně naznačoval, že v noci připadlo pěkných pár centimetrů sněhu. Přesto, co by pro kamaráda neudělal. „Mám pro tebe zajet do města?”

„To je zbytečné. Stačí, kdybys mě vyzvednul u vás ve vsi. K tobě bych sice asi trefil, ale hledat tě, mohli bychom se vidět až někdy na jaře,” zasmál se Patrik svému vtipu.

„Chceš se projít, nebo mám přijet autem?” zeptal se Petr.

„Petře, znáš mě,” začal se Patrik smát do telefonu, „víš, že jsem nejraději někde venku. Takže pokud nebydlíš dvacet kilometrů daleko, tak se s tebou raději setkám někde ve vsi a půjdeme se projít.”

Patrikova poslední slova ujistila Petra, že se jeho kamarád z dětství vůbec nezměnil. Potěšilo ho to. Bohužel on byl díky svým problémům s páteří limitován. Už dávno nejezdil ven pod širák, ani se netoulal po kopcích a skalách. Ale pořád měl rád přírodu a nemusel žít ve městě. Proto byl Petr rád, že Matěj byl podobné náтуры. Když spolu začínali, měl Petr obavy, že Matěje brzy přestane bavit žít někde v lese se starším mužem a bude mu chybět společnost a zábava. Matěj

byl však úžasný. I přes ten věkový rozdíl si náramně rozuměli. Matějovi vůbec nechyběla společnost. Tvrdil, že si užije lidí dost v práci. O to víc Matěje miloval.

„Dobře, Patriku, v kolik by jsi dojel do vsi? Počkal bych na tebe, zajdeme na pívko a potom můžeme jít ke mně domů. Souhlas?”

„A nebude problém, abych zůstal na víkend?” zeptal se nesměle Patrik.

„Mě určitě ne. A tobě?”

„Kdybych nechtěl, neptal bych se. Spíš mě zajímalo, jestli to nebude vadit tomu tvému?”

„Myslíš mého přítele?” zareagoval mírně podrážděně Petr. Neměl rád, když o Matějovi mluvil někdo jinak, než jako o jeho partnerovi. Matěj byl prostě pro Petra všechno.

„Promiň, nemyslel jsem to zle,” omlouval se Patrik.

„Neboj, Matěj přijede až v neděli. Respektive pro něj v neděli večer jedu, takže tě můžu i odvézt domů,” obrátil Petr list.

„Skvělé. Takže pokud autobus pojede, jak má, budu u vás ve vsi hodinu po poledni.”

„Budu tě čekat,” rozloučil se Petr a potom se konečně začal věnovat ranní hygieně. Musel sám sobě přiznat, že se na Patrika těší. Trochu se obával toho, zda si jen něco nenamlouvá? Přeci jen to bylo už mnoho let, co byli přátelé. Nezměnili se oba? Ale zase si říkal, co tím může ztratit? Buď se obnoví jejich přátelství, nebo o nic nepůjde a každý si zase půjde svou cestou.

Ve chvíli, kdy si začal dělat snídani, volal mu Matěj. Měl mít dnes volno, ale Renatě nebylo nějak dobře, tak to vzal za ní. Petr byl rád.

Alespoň se nebude Matěj nudit a uteče mu ten čas, který je dělil od nedělního večera, kdy se spolu zase uvidí. Po jídle si Petr neodpustil svou kávu a cigaretu. Napadlo ho, že by měl něco uvařit, když mu přijede návštěva. Otevřel ledničku a přemýšlel. Nakonec mu došlo, že všechno maso je v mrazáku zmrzlé na kost. Přesto vyndal kus plecka a dal ho do lednice rozmrazit. Pro dnešek se oba nají u Lojzy v hostinci a zítra něco uvaří. Stejně se v neděli večer vrátí Matěj a bude zase hladový, jako by týden nejedl. Petr se nakonec oblékl a přes garáž vyšel ven, aby nanosil zásobu dřeva ke krbu. Počítal s tím, že s Patrikem posedí u pivka, proto připravil zásobu. Nikdy nenosil dřevo hned do domu. Nechal ho vždy v garáži. Hlavně teď v zimě. Když skončil, zjistil, že se blíží poledne. Záda ho začaly pobolívat, ale na to už Petr moc nedal. Bolely ho často. Šlo jen o to, jak moc. Normální bolest už moc nevnímal. Za ty roky si už zvykl. A když ho to chytlo hodně, musel brát léky.

Venku sice svítilo sluníčko, ale byl mráz. Teploměr ukazoval skoro deset stupňů pod nulou. Za včerejší den, a hlavně v noci, napadlo několik centimetrů nového sněhu. Petrovi to nevadilo. Měl rád takovou Ladovskou zimu. Nezažil ji několik let. Vydal se po stezce směrem do vsi. Věděl, že tam dorazí za půl hodiny, ale nechal si nějakou časovou rezervu. Měl ve zvyku chodit všude dřív a nesnášel, když musel na někoho čekat.

Cesta trvala Petrovi mnohem déle, než počítal. Z dálky sledoval autobus, který se ve vsi obracel a vracel se zpět do města. Pozdravil několik sousedů a rozhlížel se po Patrikovi. Nikde ho neviděl. Už tahal

mobil z kapsy, aby mu zavolal, když spatřil svého přítele z dětství, jak se rozhlíží přímo na zastávce.

„Ahoj,” začal se usmívat Patrik, když spatřil Petra, který se k němu blížil.

„Tak tě vítám u nás ve vsi,” usmíval se Petr a stiskl kamarádovi pevně nabízenou ruku. „Dnes jsem nevařil, tak tě zvu na oběd do své oblíbené hospůdky.”

„Přiznám se, že bych něco pojedl,” uculoval se Patrik a rozhlížel se po návsi.

Petr věděl, že Patrik vždy tíhl spíš k životu na vsi. Město mu nikdy nic moc neříkalo. V tom si oba rozuměli. Hostinec U Lojzy měl už otevřeno. Společně s Patrikem vešli do příjemně vytopeného hostince.

„Nazdar, mladej. Co ty tady děláš?” ozvalo se na celý lokál od stolu štamgastů.

Petr se nemusel ani ohlížet, aby poznal ten hlas. Dědek Horáček už seděl na svém místě. Sám a zřejmě se nudil. Na stole stálo i malé pivo, což znamenalo, že někde poblíž bude i Lojza. S Patrikem došli ke stolu a Petr ho představil. Potom se posadil na své místo. Patrik si sedl vedle něho. Trochu zaraženě se rozhlížel. Petr si uvědomil, že ani v tomhle se Patrik nezměnil. Nikdy neměl rád velkou společnost. Vždy byl spíš samotář.

Když ke stolu dorazil i Lojza, Petr objednal dva obědy. Nepotřeboval ani jídelní lístek. Petr si všimnul, že jsou štouchané brambory s řízkem. Ty brambory byla specialita Lojzovi kuchyně. Petr je miloval. Proto objednal pro sebe i Patrika dnešní menu. Jen

kromě řízku si dal smažený sýr. Patrik zůstal u řízku. Před oběma přistálo pivo. Lojza se ani neptal. Petrovi to nevadilo, jen nevěděl, jak je na tom Patrik. Přeci jen se neviděli už mnoho let. Ten však uchopil püllitr a mohutně upil zlatavého moku.

Dědek Horáček byl zvědavý. Ve vsi se neudálo nic, o čem by nevěděl. To, že už nebyl starostou na tom nic neměnilo. Tady ho všichni znali a nikdo to nijak neřešil. Takže hned začal Patrika zpovídat. Ten byl z počátku dost odměřený, ale ve chvíli, kdy mu Petr naznačil, že se nic neděje, rozpovídal se. A tak se za chvíli bývalý starosta dozvěděl spoustu věcí z Petrova mládí.

Původně si Petr myslel, že si dají s Patrikem oběd, jedno dvě pívka a půjdou. Ale k jeho překvapení se Patrikovi v hostinci a společnosti dědka zalíbilo. Ve chvíli, kdy jim Lojza nesl čtvrté pivo, začal Petrovi zvonit telefon. Volal Matěj. Petr toho využil a šel si rovnou ven zakouřit. Na okamžik Petr zaváhal, jestli má Matějovi říct o Patrikově návštěvě. Nechtěl mu však lhát. Bydleli a žili spolu jako pár, a tak před svou láskou nechtěl mít žádné tajemství.

„On tam bude spát?“ zeptal se Matěj.

Petr si byl jistý, že slyší v jeho hlase osten žárlivosti. „Tobě to vadí, lásko?“

„To ne, ale mohl jsi mi to říct,“ posteskl si smutně Matěj.

„Určitě bych ti to řekl, lásko. Ale já se to dozvěděl dnes dopoledne, když mi Patrik volal,“ hájil se Petr, který poznal, že je Matěj smutný. „Ale pokud ti to vadí, zajistím mu nocleh u Lojzy.“

Matěj ho začal ujišťovat, že se nic neděje. Přesto, když spolu domluvili, měl Petr špatný pocit. Byl si jistý, že je Matěj smutný a

žárlí. Mrzelo ho to. Byl si jistý, že nic špatného neudělal. On také Matějovi nezakázal, aby žil a pracoval ve městě, i když se mu to nelíbilo. Venku byla pořádná zima, přesto si Petr zapálil další cigaretu. V hlavě se mu honila spousta myšlenek. V jedné chvíli už byl rozhodnutý, že se nějak Patrikovi vymluví a pošle ho domů. V tu chvíli mu přišla textová zpráva. Matěj se mu v ní omlouval a přál jim, aby si užili hezký večer. Nezapomněl dodat, že Petra šíleně miluje a už se na něj těší. To Petra potěšilo. Típl nedokouřenou cigaretu a vrátil se do hostince.

Posezení u Lojzy se protáhlo. Přišel i učitelský a hajný. To bylo něco pro Patrika. Les a život kolem něj miloval. Ti dva si brzy padli do noty. Po šestém pivě začal Petr naznačovat, že by měli jít. Bylo pár minut po páté hodině a venku už se setmělo. Patrik byl však ve svém živlu. Petr nechtěl kazit zábavu u stolu, proto rezignoval a přidal se.